

LYKKEGAARDS

DAULE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MØSDAL

PÅ KOLLISIONSKURS I KUNSTENS VERDEN

Det er fredag eftermiddag, og jeg står på udstillingsstedet Den Frie på Østerbro med en kold fadøl i hånden.

Foran mig fægter et par sorte silhuetter rundt bag et stort hvidt lagen. Der er tilsyneladende tale om tre unge mænd som skiftevis gestikulerer over for hinanden, knapper bajere op og kyler forskellige stykker tøj op i luften. Der kom en ulden sok, dér en krøllet skjorte, og dér et par småplettede underbukser som slår en elegant bue hen over laget og lander for foden af publikum.

Fra to gigantiske højttalere lyder en mudret kakofoni af stemmer der runger mellem cementmurene. Jeg fatter ikke en brik.

Ved siden af mig står N. Han er selv billedkunstner, så jeg går ud fra han har en lille anelse om hvad der foregår. Jeg spørger ham om han kan hitte rede i stemmerne.

- Ja, det er noget med køn, hvisker han og nikker beroligende med hovedet.

- Aha ..., hvisker jeg tilbage og nikker også lidt eftertænksomt med hovedet mens jeg tager endnu en slurk af min fadøl.

I næste nu ramler lagenstakitten til gulvet og åbenbarer tre ualmindeligt spinkle, blege mænd i bar overkrop der bukker og nejer og smiler generet. Publikum er glade og tilfredse, de har oplevet noget om køn.

En kvinde med stort krøllet hår takker for de opmuntrende klapsalver, entrer scenen og begynder at synge noget rytmisk ubestemmeligt ind i en mikrofon. Bag hende står en duknakket fyr med øjnene klæbet til gulvet og klimprer på en guitar. Det lyder mere som kunst end musik.

Mens jeg står og betragter scenariet og krampagtigt knytter min næve om plasticbægeret, slår det mig hvor lang tid siden det er jeg sidst var til kunstfernisering. Engang lå jeg fredag efter fredag i vandret rute-fart mellem Valby og Amager, pilende af sted fra det ene smarte, afsidesliggende galleri til det næste. Mens den gratis sprut langsomt hobede sig op i blodet, udsatte jeg mig for stribevis af æstetiske bombardementer.

Som ung, oplevelseshungrende – og lettere fordrucken – æstet og flanør i det tredje årtusindes København gav det sig selv at samtidskunstens verden selvfølgelig var noget jeg havde en levende og lidenskabelig interesse i.

Mit store problem var bare at stort set al den kunst jeg rendte ind i, ikke sagde mig det mindste. Det var pinligt. Jeg stod blot og kiggede dumt på de forskellige værker og prøvede at udveksle et par halvkloge ord med nærmeste sidemand.

- Det er jo en ret så spændende problematisering af værk, sprog og kontekst, vi ser her, kunne jeg finde på at sige mens en gabende ked-somhed skyllede ind over mig.

Med tiden blev det efterhånden mere og mere ulideligt for mig at foregøgle denne falske interesse, så til sidst tog jeg konsekvensen og lovede højtideligt mig selv aldrig at forholde mig til andet til ferniseringerne end de gratis drikkevarer.

Jeg reducerede hurtigt mig selv til et par vaklende lemmer, et fjoget smil og en kvik evne til, i samme sekund nogen prøvede at udæske mig en kommentar om et givent værk, at sige noget fuldstændigt meningsløst og tåbeligt som straks slog ethvert tilløb til seriøs kunst-samtale ihjel. Denne strategi viste sig dog også lidt anstrengende i længden, så snart holdt jeg helt op med at dukke op til fredagsfernis.

Men for nylig blev jeg altså lokket tilbage i folden, og der gik da heller ikke lang tid før jeg ubehjælpeligt faldt tilbage i min gamle infantile rolle. Ethvert tilløb til seriøs kunstteoretisk diskussion blev nådesløst slået til jorden med afsindigt stupide udbrud fra min side. I det mindste var det godt at øllen flød i linde strømme, så det meste var glemt dagen efter. Yeah right ...